

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

■ ISSN 2822-6534

■ 15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

■ 16-31 Temmuz 2026

■ Sayı: 84

■ Fiyat: 20 TL

“NATO defol!” demeye devam edeceğiz!

İktidarın uğruna milyarlarca lirayı gözünü kırpmadan harcadığı, başta Ankara olmak üzere ülkenin dört bir yanında fiili olağanüstü hâl ilan ettiği iki günlük NATO Zirvesi sona erdi. Saray borazanlığıyla malul yandaş medya günlerdir aynı nakaratı tekrarlıyor: Güya Türkiye zirvenin yıldızı olmuş, Erdoğan dünya siyasetinin merkezine oturmuş! İktidarın propaganda aygıtına dönüşmüş televizyon kanallarında adı gazeteci olarak geçen kimi şarlatanlar ise işi daha da ileri götürerek Erdoğan'ı zirvenin mutlak galibi ilan ediyor, savaş suçlusu olarak yargılanması gereken, Epstein belgeleriyle sapkın ilişkileri ifşa olan Trump'ın övgü dolu sözleri de bu büyük “zaferin” kanıtı diye pazarlanıyor.

Oysa büyük zafer kazanmış komutanlar edasıyla konuşan AKP yöneticileri de, onların eteğine tutunarak gazetecilik yaptığını sanan ekran soytarıları da gerçek tabloyu herkesten iyi biliyor. Trump Ankara'dayken İran'da savaş yeniden alevlendi. S-400 ve F-35 başlıkları hâlâ belirsizliğini koruyor. Uçak motoru vadinin akıbeti de aynı durumda. İktidarın somut kazanım diye öne sürebildiği tek başlık ise, normal koşullarda “düşman devletlere” ya da “terörizmi desteklediği” iddiasıyla hedef alınan ülkelere uygulanan

CAATSA yaptırımlarının kaldırılacağı yönündeki vaat oldu. Peki bütün bu belirsizlik tablosuna rağmen Saray erkânını ve ekran soytarılarını böylesine coşturan nedir?

Çünkü iktidar açısından asıl kazanım, NATO'nun yeni savaş konseptine geçiş sürecinde Türkiye'nin emperyalizme sadık bir hizmetkâr olarak yeniden pazarlanmasıdır.

Saray iktidarı, Amerikan planlarında üzerine düşen rolü oynamaya hazır olduğunu bir kez daha ilan etmiş, bunun karşılığında da Washington'un ve Avrupalı emperyalist merkezlerin siyasi desteğini tazelemiştir. Milyonlarca emekçiyi açlığa, yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkûm eden, ayakta kalabilmek için baskı ve zorbalıktan başka topluma sunabileceği hiçbir şeyi kalmamış bir iktidar açısından böylesi bir destek elbette küçümsenecek bir şey değildir.

Zirvenin sonuçlarını memnuniyetle karşılayan bir diğer kesim ise hiç kuşkusuz sermaye sınıfıdır. Özellikle de son dönemde daha da palazlandırılan savunma sanayii ve askerî teknoloji yatırımlarına yönelen sermaye grupları... Zirvenin kapalı kapıları ardında imzalanan ve toplamı 50 milyar

doları aşan silah anlaşmalarının aslan payı büyük emperyalist tekellerin kasasına akacak olsa da, Türkiye burjuvazisi de bu kanlı pastadan kendisine düşecek birkaç dilim uğruna sıraya girecek, milyonlarca emekçinin alın teri ve halkların kanı üzerinden büyüyen bu pastadan pay kapmayı arsızca “millî başarı” diye pazarlamaktan geri durmayacaktır.

İki gün süren Ankara Zirvesi, NATO'nun yalnızca dünya emperyalizminin saldırgan askerî gücü olduğunu bir kez daha göstermedi. Aynı zamanda ABD'nin Rusya ile Çin'i kuşatma stratejisinde NATO'yu çok daha girişken bir role zorlayacağını da ortaya koydu. Bu stratejisi, emperyalistler arasındaki gerilim ve rekabeti daha da keskinleştirecek, er ya da geç bunun daha açık askerî çatışmalara dönüşme riskini büyütecektir.

Bu süreçte Türk sermaye devletine biçilen misyon ise son derece açıktır: ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarının aktif bekçiliğini yapmak.

NATO üyesi ülkelerin askerî harcamalarının millî gelirin yüzde 5'ine çıkarılmasının teyit edilmesi, zirvenin işçi sınıfı ve emekçiler açısından en önemli kararlarından biridir. Bu hedef, bir yandan yaklaşan savaşlara hazırlığın, diğer

yandan ise kriz içinde debelenen kapitalizmi silah sanayii ve savaş teknolojileri üzerinden rahatlatma arayışının ürünüdür.

Millî gelirin yüzde 5'inin sözde “savunma” adı altında savaş bütçelerine aktarıldığı bir ülkede, açlık, yoksulluk ve sefaletle boğuşan işçi sınıfı ile emekçilerin önünde iki temel görev birlikte durmaktadır: Militarist savaş politikalarına karşı mücadeleyi büyütmek ve emekçilerin alın teriyle ödedikleri vergilerin silah tekellerini zenginleştirmek için kullanılmasına izin vermemek. Bugün bu görevlerin yerine getirilmesi, emperyalizme, onun saldırı aygıtı NATO'ya ve bu topraklardaki gönüllü hizmetkârları olan Saray iktidarı ile sermaye sınıfına karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Bütün baskılara, yasaklara ve devlet terörüne rağmen zirve boyunca binlerce ilerici, devrimci ve sosyalist gözaltı ve tutuklama tehdidini göze alarak sokaklara çıktı, emperyalist savaş planlarının karşısına “NATO defol!” sloganıyla dikildi.

Şimdi görev, bu sesi daha da büyütmek, fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda ve meydanlarda “Halkların katili NATO defol” diye haykırmaya devam etmektir.

Açlık ve sefaletin arttığı Türkiye, yeni milyoner artışında dünya ikincisi!

Türkiye, ya emekçilerin yaşadığı haksızlıklar ya da milyonerlerin artışıyla dünya gündemine giriyor. Her ikisi de aynı kapıya, milyonlarca emekçinin sefaleti pahasına bir avuç kapitalistin zenginleştiği gerçeğine çıkıyor.

Genellikle asgari ücret ve alım gücünün düşmesiyle ya da hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasıyla dünya çapında ilk üçü kaptırmadığımız araştırma raporlarında bu kez milyoner artışıyla listelerin üst sıralarında yer aldık. İsviçre merkezli finans kuruluşu UBS'in yayınladığı Küresel Servet Raporu'na göre, 2025'te dünyada milyoner sayısı 1 milyon arttı.

Türkiye yüzde 6,4 artış ve 5 bin 650 yeni milyonerle dünya ikincisi oldu.

Günde 12 saat, 16 saat çalışarak, işsizlik sopasıyla türlü eziyetlere katlanarak, kimimiz ek iş yaparak hayatta kalma savaşı veriyoruz. Böyle bir ülkede bir yılda beş binden fazla dolar milyoneri unvanı alanlar var. Bu şartlarda bir işçinin ailesiyle tatile gitmesi, pahalı telefon alması, dışarıda yemek yemesi lüks ve israf diye düşündürülürken, SMA hastası çocukların aileleri yasal dilendiriciliğe yönlendirilirken, yeni milyoner kapitalistlerimizle övünmemiz bekleniyor.

Bütçe emekçiye, eğitime ya da

sağlığa değil de sermayedarlara, NATO zirvesi ve silahlanma gibi emperyalist egemenlerin talepleri doğrultusunda kullanıldığı için, kısacası açgözlü kapitalistleri doyuramadığımız için böyle oluyor. Söz konusu raporda dünyadaki milyonerlerin yüzde 40'ına ev sahipliği yapan ABD'nin liderliğini korumasında, Trump'ın yağma ve talana dayanan politikalarındaki "başarı"nın çıplak gerçekliğini de görmeliyiz. 56 ülkenin hiçbirinde milyoner sayısının gerilememesi ise, işçi sınıfının sadece bu ülkede değil tüm dünyada sömürü düzeni altında tıpkı bizler gibi ezildiğinin bir göstergesi.

Servet-sefalet uçurumunun derinliği ortadadır. Tam da baskı ve zorbalıkla, üç kuruşun peşinde köle gibi çalıştırıldığımız için birileri zenginleşiyor. Birileri dünya halklarının kanı ve gözyaşı üzerinden lüks ve şatafat içinde yaşıyor.

Eğer onlar bu tabloyu yaratabiliyorlarsa, bizlerin sessizliğinden rıza görerek yapabiliyorlar. Övündükleri zenginliği bizden çaldıklarıyla büyüyenlerden geri almak, insanca yaşamak için örgütlenelim!

Emeğin Kurtuluşu
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0084 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-31 Temmuz 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğuncan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Emeklilerin payına yine sefalet düştü

NATO zirvesi sürecinde "itibardan tasarruf" olmaz diyen zihniyet emperyalist efendilerin refahı için 12 milyar liralık masrafı yaparken hiç düşünmedi. Hatta halkın yoksulluğu gizlensin diye 181 milyon TL'ye takılan panellerin sökümü için 17 milyon TL. harcamakta da sorun görmedi. Saray rejimi zirve sırasında savaşa, silahlanmaya ayrılan milyar dolarlık bütçelere yeniden onay verdi. Hatta hızını alamayıp, bu bütçeyi 3 yıl içinde 2,5 katına çıkarmayı da taahhüt etti.

Emperyalistlerin ve silah tekellerinin çıkarları için sonuna kadar açılan keseler, sıra işçilere emekçilere, emeklilere geldiği anda hızlı kapandı.

Zirveden bir hafta sonra Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda en düşük emekli aylıklarının artırılmasına dair görüşmelerde emeklilere 3 bin 552 TL zam reva görüldü. Ne refah payı ne de iyileştirme olmadan TÜİK'in sahte enflasyon oranlarına göre yapılan

zam ile en düşük emekli maaşı 23 bin 552 TL olarak belirlendi.

Yine "emeklimizi enflasyona ezdirmedik" yalanına sarılanlar, emekliyi açlık sınırının yarısında bir ücrete mahkûm ettiler. Utanmadan da emekli sayısı çok olduğu için ek zam ve iyileştirme

yapılmadığı arsızlığını da eklediler.

Son bir haftada yaşananlar bize bir kez daha gösterdi ki; saray, emperyalistler, silah tüccarları, patronlar için bütçe var, sıra emekçilere, emeklilere gelince para yok, sadece bahaneler var...

Erdoğan'ın hassas dengesi!

Erdoğan, NATO Zirvesi'ne ilişkin yaptığı açıklamada, “Zirve sürecinde güvenliğin en üst düzeyde sağlanması ile vatandaşlarımızın hak ve özgürlüklerinin korunması arasında hassas bir denge gözetilmiştir.” dedi.

Aylar öncesinden başlayan zirve hazırlıklarında emekçilerin alın teriyle yaratılan milyarlar savaş baronlarını ağırlamak için harcanmışken, yapılan bu açıklama, AKP'nin alışıldık riyakârlığının yeni bir örneği olmanın ötesine geçmiyor. Emekçiler en temel ihtiyaçlarına dahi ulaşamazken, milyonlar yoksulluk sınırının altında yaşamaya mahkûm edilirken kamu kaynaklarının emperyalistlerin konforu için seferber edilmesi, iktidarın önceliklerini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Zirve öncesinde ve zirve günü estirilen devlet terörü ise iktidarın “hassas denge”den ne anladığını gösteriyor.

Ankara'da ilan edilen fiilî OHAL kapsamında sınav tarihleri değiştirildi, yollar kapatıldı, mezuniyet törenleri ve çeşitli etkinlikler yasaklandı, kamu çalışanları idari izne çıkarıldı. Sağlık randevuları dahi azaltılarak hastaneler de dâhil koca kent âdeta boşaltılmak istendi. Caddeler trafiğe kapatıldı, ulaşım felç edildi. Bölgedeki esnaftan kepenk kapatması beklenirken, emekçilere ücretsiz izin dayatıldı. Emperyalist şefler rahatsız olmasın diye eylem ve etkinlikler yasaklandı. Anayasal bir hak olan protesto hakkı askıya alındı.

Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un sabah koşusu için Seğmenler Parkı halka kapatıldı. Sapkın Başkan Trump'ın geçeceği güzergâhlara çiçekler dikildi, heykeller yerleştirildi. Yıllardır onarılmayan yollar bir anda tamir edildi, çukurlar kapatıldı, mazgallar düzenlendi, binalar boyandı. Gecekondu brandalarla gizlenmeye çalışıldı. İktidar böylece Ankara'nın emekçilerine açık bir mesaj verdi: “İsteseydik bunların hepsini yapabiliirdik. Yapmadık. Çünkü sizi buna layık görmedik.”

Sermaye devletinin hazırlıklarının bir diğer ayağını ise ilerici ve devrimci güçlere yönelik saldırı dalgası oluşturdu. Ankara'da ve birçok kentte NATO'ya karşı çıkabileceği düşünülen herkes potansiyel suçlu ilan edildi. Ev baskınlarının ve gözaltıların hedefi hâline getirildi. Toplumun değişik kesimlerinden birçok kişi, özellikle de devrimciler ve sol güçler “Örgüt operasyonu” kisvesi altında gözaltına alındı. Yine çok sayıda kişi hukuksuz biçimde tutuklandı. Evlerin kapıları koçbaşlarıyla kırıldı. Amaç yalnızca gözaltı yapmak değil, tüm topluma gözdağı vermektir.

İktidar, emekçi mahallelerini brandalarla örterek yoksulluğu görünmez kılmaya, devrimcilerin kapılarını kırarak mücadele iradesini teslim almaya çalıştı. Öte yandan, Trump'ın yollarına çiçekler döşeyerek efendilerine ne denli sadık uşak olduklarını bir kez daha ortaya koydu.

Savaşa değil emekçilere bütçe!

NATO Zirvesi, gözaltı, tutuklama terörü, her türden zorbalık ve Ankara'nın günler boyunca açık hava hapishanesine çevrilmesinin ardından geride kaldı.

Emperyalistlere hizmette kusur etmeyen saray rejiminin Trump'ın övgüleriyle, silah ticaretinden alınan paylarla, NATO'da misyonunun daha da artacağı iddiasıyla havasından geçilmezken, zirvenin dünya halkları ve emekçiler için tek bir anlamı var. Dünyayı ve bölgeyi yıkıma sürükleyecek yeni savaş ve saldırganlık kararlarının alınması ve bunun için silahlanma seferberliği yapılması...

Bu savaş seferberliğinin ekonomik faturası ise bir hayli kabarık. NATO üyesi ülkelerin askeri harcamaları 2009'dan beri en yüksek seviyeye ulaşmışken, bunların daha da artırılması planlanıyor. NATO'nun 2026 yılı için toplam “savunma” bütçesinin 1,8 trilyon doların üzerine çıkması hedefleniyor. Bir önceki Lahey zirvesinde tüm üye ülkelerin savunma harcamalarını 2035 yılına kadar milli gelire oranla yüzde 5'e çekmesi hedeflenmişti. Bu karar Ankara zirvesinde yeniden teyit edildi. Saray rejimi kraldan çok kralcı davranarak, bu hedefe 2030 yılında varmayı hedeflediklerini söyledi. Bu, bugün Türkiye'nin “savunma” harcamaları 30 milyar dolar iken, bu miktarın 75 milyar dolara çıkması demek. Yani halkın en temel gereksinimleri (eğitim, sağlık vs.) için ayrılan bütçeden çok daha fazlasının silahlanmaya ve savaşa ayrılması demek.

Ekonomik krizin derinleştiği, yoksulluğun arttığı, asgari ücretin açlık sınırının altına çekildiği, milyonların yaşam savaşı verdiği bu tabloda sermaye iktidarı “savunma” adı altında “savaş” ekonomisi politikası izliyor.

Bu kadar yüklü bir faturayı bugün olduğu gibi önümüzdeki

süreçte de emekçiler ödeyecek. Savaş harcamalarına bütçe ayırmak için vergiler daha da artacak, ücretler baskılanacak, gıda, ulaşım, barınma vs. en temel kalemlere zamlar yapılacak. Özetle savaş ekonomisi için emekçilerin ekmeğine çokülecek!

Hal böyleyken pek çok işçi arkadaşımız, iktidarın propagandasının ürünü olarak NATO'yu, bizzat sorumlusu olduğu savaşlarda “savunma” gücü olarak düşünebiliyor ya da NATO'ya dair politikaları kendi yaşamı dışında görebiliyor. Ancak bilinmelidir ki, NATO ve son zirve ile daha da pekiştirilen savaş ve saldırganlık politikaları biz işçilerin yaşamını doğrudan etkiliyor. Emperyalist-kapitalistlerin çıkarları ve silah tekellerinin kârları için verilen savaşların bedelini önce canımızla, ardından emeğimizin sömürülmesi ve ekmeğimizin küçülmesiyle ödüyoruz.

İşçi ve emekçiler olarak, kendimizin ve çocuklarımızın geleceğini ve emeğimizi savunmak için, NATO'ya ve savaş bütçelerine karşı çıkalım. Dünya çapında ve özellikle yanı başımızda Ortadoğu'da yeni savaş hazırlıklarının yapıldığı bir süreçte “NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın!” talebiyle birlikte “Savaşa değil, emekçiye bütçe”, “eğitime bütçe” ve “sağlığa bütçe” taleplerini güçlü bir şekilde yükseltelim. İşyerlerinde bu taleplerle mücadele için arkadaşlarımızla yan yana gelelim. Sendikalarımızı bu talepler için harekete geçmeye zorlayalım. Toplumsal muhalefetin savaş politikalarına ve savaş bütçelerine karşı verdiği mücadeleye omuz verelim. Dünyayı kan gölüne çevirmek isteyen barbarların savaş ve saldırganlık politikalarına emeğimiz ve geleceğimiz için geçit vermeyelim!

Dört bir yanda aynı haykırış: “NATO defol!”

Katil emperyalist şeflerin Ankara zirvesi öncesinde ve zirve gününde, ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi. Birçok ilde gerçekleşen eylemlerde alanlara çıkanlar “NATO defol!”, “İstenmiyorsunuz!” diye haykırdı.

5 ve 6 Temmuz’da İstanbul, Rize, Adana, İstanbul, Ankara, Gaziantep, Kocaeli ve Antalya’da eylemler yapıldı.

NATO’ya Hayır Koordinasyonu’nun çağrısıyla 5 Temmuz günü **İstanbul** Kadıköy’de “NATO, ABD, işbirlikçileri... İstenmiyorsunuz!” şiarıyla yürüyüş gerçekleşti. Eyleme Emeğin Kurtuluşu “Haydutlar zirvesine geçit yok! Halkların katili NATO defol!” yazılı pankartla katıldı. 7-8 Temmuz tarihlerinde Ankara’da toplanacak NATO zirvesine karşı emekçileri mücadeleye çağıran açıklamada talepler sıralandı. Eylemde Enternasyonal delegasyon ve BDS adına konuşmalar yapıldı.

Ankara’da TKP üyelerinin yasaklara rağmen düzenlediği yürüyüşe polisin saldırısı sonucu yüzü aşkın insan gözaltına alındı. TKP, “NATO’yu protesto etmek suç değil, onurdur” dedi.

Barbarlar zirvede, emekçiler eylemde!

7 Temmuz Salı günü çok sayıda ilde ilan edilen eylem yasakları, ev baskınları, gözaltı ve tutuklama terörüne rağmen emekçiler sokaklara çıktı. **Ankara**, **İstanbul**, **İzmir**, **Eskişehir**, **Denizli**, **Malatya**, **Samsun** ve **Dersim**’de eylemler

yapıldı.

Açık hava hapishanesine dönüştürülen **Ankara**’da NATO’ya Hayır Koordinasyonu’nun çağrısıyla Kurtuluş Parkı civarında çok sayıda kişi eylem alanına giderken GBT kontrollerinde ve eylem sırasında gözaltına alındı. Milletvekilleri parkta ablukaya alınırken, sloganlarla ve konuşmalarla parka doğru ilerleyenler de darp edildi, yaralandı. Saldırılara rağmen “NATO defol!” demekten vazgeçmeyen onlarca kişi gözaltına alındı. Emeğin Kurtuluşu da “NATO defol!” yazılı pankartla yürüdü. Yapılan konuşmalarda “Bugün Ankara’da katiller toplanıyor! Emperyalistler, kapitalistler tüm dünyada halkları katlederken biz bu savaşa sessiz kalamayız!” denildi.

İstanbul’da Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri “68’in geleneğini sürdürüyoruz” diyerek Dolmabahçe’ye yürüyüş gerçekleştirildi. Eylem boyunca NATO zirvesine, estirilen gözaltı ve tutuklama terörüne tepki gösterildi. Yapılan açıklamada ise Ankara’nın açık hava hapishanesine dönüştürülmesine ve emperyalistlerin güvenliği için yapılan milyarlarca liralık

harcamalara vurgu yapıldı. Açıklamanın sonunda talepler yükseltilecek mücadele çağrısı yapıldı.

NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Birliği’nin, Söğütlüçeşme’den Kadıköy Rıhtım’a yapmak istediği yürüyüşe polis saldırdı. Yapılan yürüyüşte “Biz 6. Filo’yu denize dökenlerin yanındayız, siz 6. Filo’yu kible edenlerin yanındasınız” denildi.

İzmir’de ev baskınları, yasaklar, gözaltı ve tutuklama terörüne rağmen Buca NATO üssüne yürüyüş yapıldı. “Emperyalist saldırganlığa ve NATO’ya hayır!” pankartı taşınan eylemde NATO üssü önünde bileşenler adına metin okundu. Emeğin Kurtuluşu eyleme flamalarıyla katıldı.

Eskişehir’de “NATO’ya Hayır Koordinasyonu” çağrısıyla yapılmak istenilen eylemde yüze yakın kişi gözaltına alındı.

İşçiler NATO’ya karşı yürüdü

Gebze Sendikalar Birliği tarafından “Savaşa değil emekçiye bütçe!” talebiyle 30 Haziran’da düzenlenen eylem metal, belediye, petrokimya, hizmet sektörlerinden işçiler

katıldı. Eylem öncesinde yapılacak yürüyüşün yasaklanması üzerine Kent Meydanı’nda yapılan eylemde taleplerin dile getirilmesinin ardından yürüyüşün yasaklanması ve ülke genelindeki yasaklar teşhir edildi.

DİSK: NATO savaş işçiler barış istiyor!

DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş ve Nakliyat-İş, yetkili olduğu işyerlerinde ve fabrikalarda zirvenin gerçekleşeceği hafta boyunca bildiri okudu ve “Savaşa değil emekçiye bütçe” talebini yükseltti. “NATO’dan çıkılsın, üsler kapatılsın!” ve “Dünyaya barış işçilerle gelecek!” sloganları atıldı. Bildiride “Kaynakların silahlanmaya değil; eğitime, sağlığa, üretime, insanca yaşama ve emekçilerin haklarına ayrıldığı bir ülke ve dünya için mücadelemizi sürdüreceğiz. Barışın, emeğin ve dayanışmanın sesi olmaya devam edeceğiz!” denildi.

Öte yandan DİSK’in çağrısıyla İstanbul, İzmir, Kocaeli, Edirne’de yapılan eylemlerde “NATO savaş, işçiler barış istiyor” denildi.

“Neşemizi çalamayacaklar”

Genç komedyen Deniz Göktaş, Haziran başında binlerce kişinin katıldığı Harbiye gösterisinin ardından ülke gündemine oturdu. YouTube’a yüklenen gösteri kısa sürede milyonlarca kişi tarafından izlendi.

AKP çevrelerinin hedef gösterdiği pek çok örnekte olduğu gibi, Deniz Göktaş da gözaltına alındıktan sonra tutuklandı. Hakkında önce “dini değerleri aşağılama” iddiasıyla başlatılan soruşturmaya, şaşırtıcı olmayacak biçimde, “cumhurbaşkanına hakaret” suçlaması da eklendi.

Tek adam rejiminin her eleştiriye tahammülsüzlük göstererek zorbalığı olağanlaştırdığı bir dönemde Deniz Göktaş, uzun yıllardır geri plana itilen politik mizahı yeniden geniş kitlelerin gündemine taşıdı. Gündelik siyasal yaşamdan hareketle süregiden düzene sert göndermelerde bulundu. İğneleyici üslubuyla yalnızca burjuva siyasetinin figürlerini değil, iktidarın politikalarını ve yarattığı toplumsal tabloyu, bu tablonun yol açtığı çıksızlıkları cepheden eleştirdi.

Hakkında soruşturma açıldığını ve büyük olasılıkla tutuklanacağını bilmesine rağmen yurtdışından Türkiye’ye döndü, gözaltına alındı ve tutuklandı. Tutuklanmasına verdiği yanıt ise yine mizahın diliyle oldu. Egemenlerin emekçilerin emeğini, geleceğini

ve yaşamını çalmasına, iktidarın yolsuzluklarına ve talan düzenine gönderme yaparak, “*Neşemizi çalamazlar*” dedi.

Bugün Deniz Göktaş’ın geniş kesimler tarafından sahiplenilmesinde, yaptığı gösterinin milyonlarca insanın ruh hâline dokunması, onlarda biriken öfke ve tepkinin güçlü bir ifadesi hâline gelmesi önemli bir rol oynadı. Sakınmadan dile getirdiği eleştiriler ve geri adım atmaması da bu sahiplenmeyi büyüttü. Ortada burjuva hukuk açısından bile tutuklanmayı gerektirecek bir suç olmamasına rağmen kuyu tipi denilen özel güvenli hapishaneye sevk edildi.

Elbette Deniz Göktaş attığı adımların nasıl sonuçlanabileceğini biliyordu. Toplumun baskı ve zorbalıkla sindirilmeye çalışıldığı bir dönemde gösterisini yalnızca bir sahne performansı olmaktan çıkarıp siyasal bir tutuma dönüştürdü. Bu, bu baskı ve zorbalık düzenine kendi cephesinden yükselttiği bir itiraz, ona karşı gerçekleştirdiği bir eylemdi.

İşçi sınıfı ve emekçiler, yalnızca Deniz Göktaş’ı değil, onun milyonlara ulaşan bu itirazını da sahiplenmeli, aynı cesareti göstermelidir. Unutulmamalıdır: Mizahın bile zorbalıkla susturulmaya çalışıldığı bir ülkede özgür bir yarından söz edilemez.

NATO zirvesinin bir kez daha gösterdiği gerçek: Emperyalizme kölece bağımlılık!

NATO zirvesi geride kaldı. NATO’nun “tarihi” olarak sunulan zirvesinde, beklendiği gibi, dünyayı yeni bir düzeyde tehdit edecek savaş ve saldırganlık politikalarını derinleştiren kararlar alındı. Silahlanma yarışını hızlandıran, emperyalist hegemonya mücadelesinde ABD merkezli batı dünyasının çıkar ve ihtiyaçlarını esas alan yeni adımlar kararlaştırıldı. Saray rejimi ise bu süreçte efendilerinin takdirini kazanmanın yanı sıra, henüz ayrıntıları kamuoyuna açıklanmamış yeni görevler üstlenecek olmanın mutluluğunu yaşıyor.

İşçi ve emekçilerin azımsanmayacak bir bölümü, yıllardır sürdürülen gerici propagandanın da etkisiyle, NATO’ya ve zirvede alınan kararlara destek veren bir tutum sergiliyor. Oysa NATO kurulduğu günden bu yana saldırıların, savaşların ve iç savaşların örgütleyicisi. Birçok ülke ve bölgede yaşanan çatışmaların doğrudan sorumluluğunu taşıyor. İşte bu emperyalist barbarlık örgütünün ülke savunması için gerekli olduğu yalanına inandırılanlar, alınan kararların ülkenin çıkarına olduğunu sanıyorlar. Saray rejimi de aynı propagandayı büyütürken, üstlendiği ve üstlenmeye hazırlandığı yeni uğursuz rolleri perdelemeye çalışıyor.

Zirvenin üzerinden geçen kısa sürede yaşanan gelişmeler bile bu yalan perdesini aralamaya yetiyor. Zirve sona ermeden İran’a yönelik yeni saldırıların başlaması, Ukrayna’daki savaşın sürdürülmesi için verilen yeni destek kararları, savunma bütçelerinin artırılması ve imzalanan askeri teçhizat anlaşmaları, savaş hazırlıklarının somut göstergeleri olarak öne çıkıyor. Saray iktidarı da bu hazırlıkların bir parçası olarak, NATO’nun ileri karakolu rolünü daha etkin biçimde üstlenmeye, gerektiğinde sıcak çatışmaların içine kadar sürüklenmeye hazır olduğunu gösteriyor.

Başka türlü de zaten düşünülemezdi. NATO’ya üye olmasıyla pekişen emperyalist

bağımlılık ve Amerikancılık, sermaye düzeninin iliklerine işlemiş somut bir gerçekliktir. Dönemsel kimi kısmi gerilimleri bir kenara bırakırsak o günlerden bugüne Amerikancılık gelişip güçlenmiştir. Sermaye çevrelerinin yönü hep batı emperyalizmi iken, iktidardaki ve muhalefetteki tüm burjuva partilerinin ekonomik, sosyal, siyasal eksenini Washington olmuştur. Askeri stratejilerin adresi ise Pentagon’dur. Sermaye düzeni için her zaman ABD eksenli batı dünyasının çıkarları belirleyicidir.

AKP döneminde bu bağımlılık yalnızca korunmamış, daha ileri bir düzeye taşınmıştır. Kamuoyunda oluşturulmaya çalışılan “bağımsız dış politika” algısının aksine yaşanan gelişmeler bunun tersini göstermektedir. ABD’nin sapkın başkanı Trump’ın zirve boyunca ve öncesinde ikide bir ifade ettiği gerçekler de bunu gösteriyor. Aynı zamanda gündemdeki S400’ler, İran, Suriye ya da Ortadoğu’da savaş ve saldırganlık üzerinden takınılan tutum bunu tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor.

NATO zirvesi sırasında bizzat en üst düzeyde dile getirilen, “daha ileriden misyon alma”, “Avrupa’nın güvenliği için Türkiye’nin önemi” ve “büyük kara ordusu gücünü NATO bünyesinde daha etkin kullanma” yönünde açıklamalar yapıldı. Bu, emperyalistlerin hizmetinde yeni görevler üstlenme isteğinin açık ilanından başka bir anlam taşıyor.

Saray rejimi ve temsil ettiği sermaye düzeni, emperyalist efendilerinin çıkarları uğruna dünyayı daha büyük bir yıkıma sürükleyecek savaş politikalarının destekçisi durumundadır. Ülkeyi ABD emperyalizminin savaş arabasına koşturmak hazır olan iktidar, bunun karşılığında ise kendi gerici rejimini tahkim etmeyi hedeflemektedir.

İşçi ve emekçiler, emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye ve ülkeyi emperyalist savaş politikalarının taşeronu hâline getirmek isteyen saray düzenine karşı mücadeleyi büyütme zorundadır. Bu mücadele güçlendirilmediği takdirde savaşın yıkımı, açlık ve yoksulluk, baskı ve zorbalık kaçınılmaz olacaktır.

Korteks işçilerinden sendikal ihanete yanıt

Bursa'da TEKSİF üyesi Korteks işçileri sözleşme sürecinde Ahmet Nazif Zorlu'nun sefalet dayatmalarına karşı günlerdir uyarı eylemi gerçekleştiriyorlardı. TEKSİF'in ilk 6 ay yüzde 25 zam ve 6 ayda bir enflasyon oranında ücretlere zam talebine karşılık Zorlu'nun yüzde 10 zam ve tek sefere mahsus 23 bin lira zam teklifi karşısında işçiler 6 Temmuz günü greve çıktılar.

Bugüne kadar Zorlu'nun sözünden dışarı çıkmayan TEKSİF bürokratları "mecbur" kaldıkları grevde bir an önce imzaları atmak için fırsat kollamaya başladılar.

Daha grevin 2. gününde Zorlu'yla "çay içmeye" giren TEKSİF Genel Başkanı Nazmi Irgat

ve Şube Başkanı Nihat Şeker, satış sözleşmesine imza atarak dışarı çıktılar. Nihat Şeker'in, elindeki sözleşme metnini havaya kaldırarak "Hepimize hayırlı uğurlu olsun" demesine işçiler ıslıklarla, yuhalamalarla tepki gösterdi. Fabrika önünde toplanan yüzlerce işçi, "Satılmış sendika", "Nazmi buraya" ve "TEKSİF istifa" sloganları atarak sendika bürokratlarını protesto etti. Sendika bürokratları çareyi fabrika binasına sığınmakta buldu.

Bugüne kadar Zorlu kapitalistinin gölgesinde işçilerin emeği üzerinden saltanat kuran TEKSİF bürokratları unutamayacakları bir yanıt aldılar. Ancak Korteks işçileri bu bürokrat takımına asıl yanıtı onları sırtlarından attığında verecek.

Çapa'da yemekhane işçileri direniyor

Çapa'da İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Efsane Kadro Yemekçilik firmasında uzun yıllardır çalışan işçiler ihalenin bitmesi bahane edilerek işten çıkarıldılar. İşçilerin maaşları, mesai ücretleri ve 10-15 yıla varan tazminatları ödenmeden ve hiçbir açıklama yapılmadan işlerine son verildi.

İşten atılan işçiler işe iade ve kadro talepleri için 10 Temmuz

günü yürüyüş yaptılar. 13 Temmuz günü İstanbul Tıp Fakültesi önünde yapılan eylemde "Yemekhane işçisi köle değildir, taşeron çalışma yasaklansın" dediler.

Yemekhane işçilerinin binaya girişi engellenirken, hastane yönetimi yemekhane işçilerinin görev tanımında olan yemek ve içecek taşıma işini temizlik işçilerine yaptırdı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta, Tüvtürk Araç Muayene İstasyonları işçilerinin grevi, DIGEL Tekstil, Mersin Limanı Özgüneş Taşımacılık, Van Büyükşehir Belediyesi, Bursagaz işçilerinin, Şişli Belediyesi işçisinin direnişi sürüyor.

● Agence France-Presse (AFP) Türkiye yönetimi ve TGS (Türkiye Gazeteciler Sendikası) arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonucu AFP emekçileri 6 Temmuz günü greve çıktı.

● Beşiktaş Belediyesi'nde işten atılan ve işe dönme talebiyle 7 aydır direnişi sürdüren Turan Çil, 6 Temmuz günü açlık grevine başladı.

● "Güvenlik soruşturması" bahanesiyle işe başladıktan 6 yıl sonra işten çıkartılan İBB Ağaç A.Ş. işçileri, işe geri dönme talebiyle iki ayı aşkındır direniyor. İşçilerin 7 Temmuz'da İBB Merter binası önünde yaptığı oturma eylemine belediye güvenlik görevlileri saldırdı.

● Vesuvius fabrikasında Birleşik Metal Gebze 1 No'lu Şubesi'ne üye olan işçiler örgütlenmeye dönük baskılara karşı 13 Temmuz günü iş durdurma eylemi yaptı.

● İETT Kurtköy Garajı'nda çalışan işçiler 7 Temmuz günü bir önceki taşeron Bilginay döneminden kalan hakları için iş bıraktı.

● DİSK, 6 Temmuz günü İstanbul Vergi Dairesi önünde düzenlediği basın açıklamasında ücret kayıpları ve vergi yüküne tepki gösterdi.

● KESK üyesi kamu emekçileri 3 Temmuz'da yaptıkları eylemle yüzde 35 ek zam ve grevli toplu sözleşme hakkı talep etti.

● Sağlık-İş İzmir Şubesi, DEÜ Hastanesi yönetiminin işçilere yönelik baskı, mobbing ve hak ihlallerine karşı 3 Temmuz'da açıklama yaptı.

● Haber-Sen 13 Temmuz günü birçok ilde düzenlediği basın açıklamasında torba yasasına tepki göstererek iş güvencesi talep etti.

● Trendyol Lojistik taşeronu GHZ'de işten atılan DİSK İletişim-İş üyesi işçiler 1 Temmuz'da yaptıkları eylemle "Taşeron düzenine son" dedi.

● Lastik-İş Sendikası'na üye olan ve toplu sözleşme sürecinde yaşanan anlaşmazlık sonucunda greve çıkan P&G'de TİS imzalandı.

● Zorlu Holding bünyesindeki Vestel'de 2025 yılı aralık ayında biten sözleşmenin üzerinden 6 ay geçmesinin ardından Zorlu sermayesi ve yetkili sendika Türk Metal 2026-2027 yılı toplu sözleşmesini imzaladı.

Direnişçi Bursagaz işçileri kararlı

DİSK/Enerji-Sen üyesi Bursagaz işçileri bir ayı aşkındır Aksagaz önünde işten atılan işçilerin işe geri dönmesi ve sendikal yetkilerin tanınması için direnişi sürdürüyor.

İşçilerden Metin Şen direnişin 31. gününde gazetemize şunları söyledi: “Haklarımızı almak için, arkadaşlarımızın işe iadesini sağlamak için burada direnmeye devam ediyoruz. Maalesef Aksa doğalgaz bizleri haksız sebeplerle işten çıkardı. Arkadaşlarımızın birçoğunu tazminatsız, şirket içerisinde taşeronlaştırmaya çalışarak işten çıkarmaya çalıştılar. Kimisini de (benle beraber 4 arkadaşımızı da) haksız sebeplere bağlı olarak (paylaşım

yaptığımız üzere, mobbinge, mağduriyetimizi dile getirmemizle alakalı) tazminatsız işten çıkardılar. Bu nedenle biz de burada arkadaşlarımızla birlikte direnmeye devam ediyoruz.”

DİSK / Enerji-Sen tarafından yapılan açıklamada ise Aksa yönetimine karşı bir adım bile geri atmayacakları söylendi. Önümüzdeki günlerde sadece kapının önünde olmayacakları, Bursa’nın kent meydanlarında standlar kurarak mücadeleyi Bursa halkıyla birlikte büyütecekleri ifade edildi. Ayrıca toplanan imzalarla birlikte Aksa Holding’in kapısına dayanacakları vurgulandı.

“Nursemin Yıldız işe geri alınsın!”

EMO İstanbul Şubesi’nde hukuksuz biçimde işten çıkarılan Nursemin Yıldız 8 Temmuz günü EMO İstanbul Şubesi önünde direnişe başladı. Direnişe Tez-Koop-İş Sendikası temsilcileri de katıldı.

İşten çıkarma sürecinde İş Kanunu hükümlerinin ihlal edildiğini belirten Yıldız, yaşananların yalnızca bireysel bir işten çıkarma olmadığını, bunun EMO İstanbul Şubesi üyelerinin seçimiyle ortaya koyduğu iradeye yönelik bir müdahale olduğunu ifade etti.

İşe geri alınana kadar direnişini sürdüreceğini söyleyen Yıldız, başta meslektaşları olmak üzere emeğe ve demokrasiye sahip çıkan herkesi dayanışmaya çağırıyor.

NATO karşıtı mücadele sorumluluğu

NATO’nun bir savaş, saldırı ve iç savaş örgütü olduğu, kurulduğu günden beri emperyalist savaş aygıtı olarak konumlandığı, emperyalist-kapitalist sistemi ayakta tutmak için işçi sınıfına ve sosyalizme karşı mücadele ettiği ortadadır. Demek oluyor ki, işçi sınıfı ve emekçilerin sömürü ve baskıya karşı mücadelesi aynı zamanda emperyalizme, onun silahlı kolu olan NATO’ya karşı mücadeleyi içermek zorundadır.

Kuruluşundan bu yana NATO karşıtı mücadele tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de sürmektedir. Sınıf hareketinin ve toplumsal mücadelenin yükseldiği dönemlerde NATO ve emperyalizme karşı mücadele güçlenmektedir. Ama bugünkü gibi sınıfın ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin geri olduğu dönemlerde önemli zayıflıklar içermektedir.

7-8 Temmuz NATO Zirvesi öncesinde ve zirve sırasında ortaya çıkan tablo ne yazık ki bu zayıflığa ışık tutmuştur. Bu süreç bir kez daha göstermektedir ki, işçi sınıfı ve emekçiler NATO’ya ve emperyalizme karşı mücadeleyi acil bir sorumluluk ve görev olarak görmemektedir.

Oysa NATO emperyalist-kapitalist sömürü düzeninin en büyük dayanaklarından biridir. Bugün ülkeyi sermaye sınıfı için bir sömürü cennetine çeviren, bunu sağlamak için toplum üzerinden baskı ve zorbalığı eksik etmeyen AKP-MHP iktidarının en büyük destekçisi ABD emperyalizmi ve dolaysız olarak NATO’dur.

Bu nedenle bugün karşı karşıya olduğumuz hak gasplarından sendikal baskılara, demokratik hakların budanmasından savaş politikalarına kadar uzanan saldırıları, NATO ve emperyalizmden bağımsız ele almak mümkün değildir. NATO karşıtı mücadelenin zayıflığı, içeride sömürü ve baskı düzenini güçlendirirken, dışarıda da dünyayı savaşa ve yıkıma sürükleyen emperyalist barbarlığın elini rahatlatmaktadır.

Bu açıdan bakıldığında, 7-8 Temmuz’da Ankara’da düzenlenen NATO Zirvesi öncesinde ve zirve günü gerçekleştirilen protestolar,

bütün eksikliklerine rağmen önemli ve değerlidir. Ancak eylemler, kararlılık bakımından değilse bile kitlesellik açısından sınırlı kalmıştır.

Süreç boyunca NATO’yu protesto etme ve emperyalizme karşı mücadele sorumluluğu büyük ölçüde devrimci ve ilerici güçlerin omuzlarına yüklenmiştir. İktidarın sözde terör operasyonlarının temel hedefi de bu güçler olmuştur. Yüzlerce kişi ev baskınlarıyla gözaltına alınmış, çok sayıda kişi tutuklanmıştır.

Buna rağmen, çok sayıda devrimci ve sol güç ortak bir zeminde buluşarak, NATO Zirvesi’ni siyasal bir gündem hâline getirmiş, kararlılıkla bir dizi eylemi hayata geçirmiştir.

Ancak ortaya konulan çabanın kendi sınırlarını aşmadığı, geniş emekçi kitleleri harekete geçiremediği de açıktır. Ülkenin birçok kentinde gerçekleştirilen eylemler büyük ölçüde devrimci ve sol güçlerin katılımıyla sınırlı kalmıştır.

Sendikalar ve konfederasyonlar süreci boş gözlerle izlemişlerdir. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB’dan oluşan yapı, zirve sürecinde daha çok sembolik açıklamalarla yetinmiş ne kendi tabanını harekete geçirecek ne de toplumsal ölçekte anti-emperyalist bir çalışma örgütleyecek bir tutum geliştirmiştir. DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş ile birkaç sendikanın ortaya koyduğu çaba ise bu genel tablonun sınırlı istisnaları olmuştur.

Sonuç olarak, 7-8 Temmuz’da Ankara’da gerçekleştirilen NATO karşıtı eylemler kitlesellik bakımından sınırlı kalmış olsa da, bütün yasaklara, gözaltılara ve saldırılara rağmen bu eylemlerin gerçekleştirilebilmiş olması son derece anlamlıdır. Bu durum, bu topraklardaki anti-emperyalist mücadele geleneğinin hâlâ canlı olduğunu ve tüm baskılara rağmen varlığını sürdürdüğünü göstermektedir.

NATO karşıtı anti-emperyalist mücadeleyi büyütmek, bu mücadeleyi işçi sınıfının ekonomik ve demokratik talepleriyle birleştirmek, işçi ve emekçileri bu bilinç temelinde harekete geçirmek, her öncü işçinin ertelenemez sorumluluğudur.

36. NATO Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi:

Yeni yıkım planları ve savaş ekonomisine geçiş

7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleştirilen 36. NATO Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi, emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizini, çetinleşen hegemonya kavgalarını ve dünya halklarına karşı hazırlanan topyekûn imha planlarını bir kez daha gözler önüne serdi. Emperyalist haydutların Erdoğan'ın sarayında yankılanan hezeyanları, sermaye düzeninin bekası için işçi sınıfının sırtına yıkılacak milyarlarca dolarlık yeni faturaların, yeni paylaşım savaşlarının ve topyekûn yıkım tehdidinin ilanınıdır.

Kurulduğu 1949 yılından bu yana NATO, ABD emperyalizminin küresel hegemonya aracıdır. Emperyalist-kapitalist sömürü düzeninin elinde bir karşı-devrim aygıtı, uluslararası finans kapitalin silahlı sopasıdır. Dünyanın dört bir yanında haksız ve kirli savaşlarda dökülen her damla kanın, yağmalanan her zenginliğin arkasında olan güçlerden biridir. NATO, aynı zamanda emperyalist haydutlar için bir pazar güvencesidir. Kapitalizmin krizini militarizmi körükleyerek erteleme bir aracıdır. Ankara

Zirvesi, bu kanlı ve kirli sicilin önümüzdeki dönemde daha da vahşileşeceğinin açık bir teyididir.

Ankara Zirvesi'nden yansıyan tablo göstermektedir ki, ABD emperyalizmi, yıllardır süren pazarlıklar ve yaşanan iç gerilimlerin ardından, NATO'yu kendi stratejik hedefleri doğrultusunda yeniden şekillendirmek için yoğun bir çaba harcamaktadır. Zirveden yansıyan ilk sonuçlar bu doğrultuda belli bir mesafenin kat edildiğini göstermektedir.

“NATO 3.0” ve Ankara Deklarasyonu

Zirvenin ardından yayınlanan “Ankara Deklarasyonu”, emperyalist merkezlerin içine düştüğü ekonomik ve siyasi çıkmazın militarist bir itirafıdır. Deklarasyonda en dikkat çekici maddelerden biri, ittifak üyesi ülkelerin savunma sanayii ve askeri tedarik süreçleri için 50 milyar doları aşan yeni anlaşmalara imza atmış olmasıdır. Bu anlaşmalar, ABD emperyalizminin NATO üyesi müttefiklerine yönelttiği silahlanma bütçelerini artırmaya yönelik

tehditlerin karşılığını bulduğunu göstermektedir.

Silah sanayiine harcanan her kuruş; işçi sınıfının ve emekçilerin emeğinden, sağlık ve eğitim hakkından, sosyal haklarından çalınan kaynaklardan devşirilmektedir. Kapitalist devletler, krizin faturasını işçi sınıfına keserken, kaynaklarının önemli bir kısmını doğrudan savaş sanayiine, yani ölüm makinelerine yatırmaktadır.

Avrupa devletlerinin ve Kanada'nın askeri harcamalarını bir önceki yıla göre 139 milyar dolar artırmış olmasıyla övünen Ankara Zirvesi, NATO üyesi ülkelerin askeri harcamalarını GSYİH'lerinin yüzde beşine yükseltilmesi kararını da bir kez daha yineledi. Böylece NATO üyesi ülkeler açık bir “savaş ekonomisi” düzenine geçmeye hazırlanıyorlar. Öte yandan, NATO kampındaki bu yönelimin karşı cephede de sonuçlarını üreteceğini, dünyanın dört bir yanında silahlanma ve militarizmin hızla tırmanacağını söyleyebiliriz.

Emperyalist haydutlar bu yönelimi, yaşanan hegemonya mücadelesinin

“Kurtuluş, emperyalistlerin kanlı zirvelerinde ya da burjuvazinin sahte barış çılgınlıklarında değildir. Kurtuluş, işçi sınıfının örgütlü birliğinde, fabrikalardan sokaklara dalga dalga büyüteceği emeğin kurtuluşu mücadelesindedir.”

kaçınılmaz bir sonucu olduğu kadar, kapitalizmin aşılamanın de bir aracı olarak görüyorlar. NATO Genel Sekreteri Rutte zirvede yaptığı konuşmada, silah tekellerini daha da zenginleştirecek bu adımı, “Makinelerin uğultusunu kükremeye dönüştürmeliyiz!” sözleriyle müjdeledi.

Emperyalist haydutların “kükreyen” makinelerinin işçi sınıfına ve dünya halklarına getireceği ise bir kez daha yıkım, savaş ve katliamlardan başka bir şey olmayacaktır.

Trump’ın şantaj siyaseti ve iç çelişkiler

Ankara Zirvesi, emperyalist blok içerisindeki iç çelişkilerin ve hegemonya kavgalarının da kendisini hissettirdiği bir tiyatro sahnesine dönüştü. Baş haydut Trump, zirve boyunca kaba, şantajcı ve pragmatik üslubuyla emperyalistler arası dalaşın devam ettiğini gösterdi. “Grönland sorunu” ve İran Savaşı’nda “alamadığı” destek üzerinden yaşanan iç gerilimler zirvenin de doğal gündemleri ve tartışmalı başlıkları oldu. ABD, Avrupa sermayesini kendi askeri-endüstriyel kompleksine göbekten bağlamak isterken, Avrupa burjuvazisi ise kendi emperyalist çıkarlarını, nüfuz alanlarını ve pazar payını koruma çabasını sürdürdü.

Ancak bu dalaş, onların işçi sınıfına karşı ortak düşmanlığında bir milim bile gerileme yaratmamaktadır. Nihayetinde hepsi, Washington Antlaşması’nın 5. maddesine olan “çelikten bağlılıklarını” ilan ederek masadan kalktılar. Ve zirvenin sonuç deklarasyonunda da İran’a yönelik ortak tehditlerini savurmaktan geri kalmadılar.

Haydutların suç ortakları da Ankara’daydı

Zirvenin bir diğer önemli figürü, emperyalizmin cephe bekçiliğini yapan Zelensky oldu. Ankara’ya gelerek emperyalist efendilerine teşekkürlerini sunan Zelenski, Ukrayna halkının kanı üzerinden yürütülen ve NATO-Rusya kapışmasına dönen vekalet savaşının uzatılması için yeni taahhütler aldı. Bu kapsamda Avrupalı emperyalist haydutlar yılda 70 milyar doları savaşı sürdürmesi için Ukrayna’ya aktarmaya devam edecekler. Emperyalistler

Ukrayna’ya verdikleri desteği sadece “öncelikli tehdit” olarak tanımladıkları Rusya’yı köşe sıkıştırmanın bir aracı olarak görmüyorlar. Onlar için Rusya-Ukrayna savaşı aynı zamanda yeni askeri teknolojilerini test ettikleri bir laboratuvar durumunda.

NATO üyesi olmadığı halde zirve günlerinde Ankara’da olan tek ülke Ukrayna da değildi. IŞİD artışı Colani de zirve sırasında Ankara’ya geldi ve Trump ile görüştü. Çeşitli Arap ülkelerinden hükümet temsilcileri de zirve günlerinde Ankara’da NATO yetkilileri ile kapalı bir toplantı yaptılar. NATO üyesi olmadığı halde Ankara’ya gelen bir diğer ülke ise Güney Kore oldu.

Öncesinde ve zirvede devam eden tartışmalar ve zirveye paralel gerçekleşen bu buluşmalar; NATO’nun Atlantik ile sınırlı kalmayacağını, ABD’nin NATO’yu Çin’i kuşatmak üzere Asya-Pasifik hattına doğru kaydırma eğiliminde olduğunu bir kez daha ortaya serdi. 2022 Madrid Zirvesi’nde Çin zaten Rusya ile birlikte stratejik tehdit olarak tanımlanmıştı. Ancak o günden beri Çin’i doğrudan hedef almaktan imtina ediyorlar. Emperyalistler arası mevcut güç dengeleri içerisinde NATO üyesi emperyalist haydutların bu konuda halen ortak bir tavır içinde olmadıkları anlaşılıyor. Ama ABD emperyalizmi, küresel hegemonyasını sürdürebilmesinin öncelikli koşulunun Çin’in kuşatılmasından geçtiğini görüyor. Kendisini buna göre konumlandırmasının yanı sıra NATO üyesi müttefiklerini de bu kutuplaşmada kendi denetimi altında tutmak istiyor.

Saray rejiminin uşakça bağlılığı

Ankara Zirvesi ile birlikte Türkiye’nin egemen sınıfları, coğrafi konumu ve askeri kapasitesiyle kendisini emperyalizme bir kez daha en sadık hizmetkâr olarak sunma fırsatını elde etti. AKP şefi Erdoğan, ABD’den F-35 savaş uçaklarının tedariki ve askeri ambargoların kaldırılması gibi talepleri öne sürse de, bunların sonuçlarından bağımsız NATO’nun Ortadoğu ve Karadeniz’deki en saldırgan planlarında taşeronluk rolünü üstlenmeye hazır olduğunu açıkça göstermekten geri durmadı. Zirve boyunca baş haydut Trump ile karşılıklı övgüleri de kirli pazarlıklara dayalı iş birliğinin açık bir göstergesi oldu. Zirvede silah sanayiine yönelik yapılan etkinliklerde Türkiye burjuvazisinin temsilcileri de kendilerine yer açtılar ve pastadan pay almakta ne kadar hevesli olduklarını gösterdiler.

Ya savaş örgütü NATO imha edilecek ya da kapitalizm dünyayı yok edecek!

Ankara Zirvesi’nden çıkan sonuç net bir uyarıdır: Emperyalizm yapısal krizini aşmak için daha fazla kan, daha fazla sömürü ve daha fazla savaş talep etmektedir. Silah

tekellerinin kâr edebilmesi için işçi ve emekçi çocuklarının cephelere sürüldüğü, milyarlarca dolarlık bütçelerin bombalara harcadığı bu çürümüş düzen, insanlığın geleceğini tehdit etmektedir.

Şu gerçek asla unutulmamalıdır: Emperyalizme karşı net bir tavır almadan, kapitalist sömürüye karşı mücadele yürütülemez. Aynı şekilde, sermaye düzenini ve onun işbirlikçi hükümetini hedef almadan, anti-emperyalist mücadele de verilemez.

Türkiye NATO’dan derhal çıkmalıdır!

İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere, tüm emperyalist üsler ve tesisler kapatılmalıdır!

Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilmelidir!

Kaynakların silahlanmaya ayrılmasına son verilmeli; bütçe işçi sınıfı ve emekçilerin sağlığına, eğitimine ve insanca yaşamına harcanmalıdır!

Kurtuluş, emperyalistlerin kanlı zirvelerinde ya da burjuvazinin sahte barış çılgınlıklarında değildir. Kurtuluş, işçi sınıfının örgütlü birliğinde, fabrikalardan sokaklara dalga dalga büyüteceği emeğin kurtuluşu mücadelesindedir.

NATO, Ukrayna savaşının ateşine benzin döküyor

Ankara, 7-8 Temmuz günlerinde tarihinin en utanç verici zirvelerinden birine ev sahipliği yaptı. Emperyalist savaş aygıtı NATO üyesi devletlerin şefleri, halklara yıkım ve ölüm getiren kararlar almak için Ankara'daydı.

Kendini “yerli-milli” diye pazarlayan AKP-MHP rejimi, “ev sahibi” konumuyla ABD ve NATO'ya uşaklığını kanıtlamak için “fır döndü.” Soykırımcı-pedofil çetenin şefi Trump'ın Tayyip Erdoğan'a methiyeler düzmesi, Ankara'da buluşan savaş baronlarının kendilerine sunulan hizmetten pek memnun kaldıklarının göstergesidir.

Trump başta olmak üzere savaş kundakçılarını memnun etmek için on milyarlarca lirayı çarçur eden “yerli-milli” Saray rejimi, aynı günlerde NATO'ya, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı çıkan devrimci ilerici güçleri zindanlara attı.

Soykırımcıları rahatsız edecek sesler duyulmasın diye anti-emperyalistlere karşı sürecek avı

başlatan rejim, bir kez daha Amerikan uşaklığını teyit etti.

NATO zirvesinde alınan kararlar ise daha çok silah üretilmesi, yeni savaş cephelerinin açılması, devam eden savaşların ateşine benzin dökülmesi yönünde oldu. Yani konuşulan her konu ve alınan her karar halklara daha çok yıkım ve ölüm getirecek cinstendir.

Yıkım ve ölüm makinesi NATO'nun aldığı uğursuz kararlardan biri de Ukrayna savaşıyla ilgiliydi. 24 Şubat 2022'de başlatılan savaş beşinci yılında devam ederken, NATO şefleri, “Ukrayna'yı bir savaş rampası olarak kullanmaya devam” kararı aldılar. Bu ise Ukrayna savaşının ateşine daha çok benzin dökülmesi, savaş cephelerinin daha çok ateşlenmesi ve çatışmaların yeni alanlara taşınması anlamına geliyor. Emperyalist haydutlar takımının bunun için ayırdığı para ise 70 milyar euroyu aşacak.

Silah ve mühimmat gönderilmesi, savaşın finansmanı için yapılan harcamalar “Ukrayna'ya yardım” diye lanse ediliyor. Bir ülkeyi kendi

emperyalist çıkarları için cehenneme atıyorlar; yüz binlerce insanı ölüme sürüklüyor, milyonlarca kadın ve çocuğu mülteci durumuna itiyor, aileleri parçalıyor, çocukları babasız bırakıyor, ülkenin ekonomisini çökertiyor, sonra tam bir pişkinlikle yardım ettiklerini söylüyorlar.

Volodimir Zelenski'nin başını çektiği ABD-NATO kuklası rejim daha çok silah, mühimmat ve para gelecek diye zil takıp oynuyor. Oysa Rusya ile yapılabilecek olası bir anlaşmayı sabote eden “NATO yardımları” Ukrayna'yı bir tür “kronik savaş” sarmalına itiyor. Bu da “çatışma, yıkım, ölüm” döngüsünün ucu açık bir şekilde devam etmesinden başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Nitekim Ukrayna ordusunun NATO silahlarıyla Rusya içlerine saldırılar düzenlemesi, verilen karşılıkların giderek sertleşmesine neden oluyor. Rusya lideri Vladimir Putin de basına yaptığı son açıklamasında, saldırılara çok sert karşılıklar vereceklerini söyledi.

Bu savaşın kışkırtılmasında rol

oynayan güçlerden biri de Saray rejimidir. “ABD-NATO'ya uşaklıkta sınır yoktur” zihniyetiyle hareket eden Erdoğan-Bahçeli ikilisi, NATO'ya İstanbul Beykoz'da “Deniz Unsur Komutanlığı” adı altında yeni bir askeri üs kurma izni verdi. Öncelikle Ukrayna savaşının yönetilmesi için kullanılacak olan üssün, NATO'nun “düşman” ilan ettiği Rusya ile olası bir çatışmaya hazırlık kapsamında kurulduğu ise kimse için sır değil.

Erdoğan'ı övgülere boğan Trump'ın, “*En sadık müttefik Türkiye*” demesi boşuna değil. Erdoğan'ın “*Avrupa'daki en büyük kara ordusuna sahip ülke olarak yeteneklerimizi ihtiyaç duyulan her yerde ittifakın (NATO'nun) hizmetine sunmanın gayreti içindeyiz*” sözleri, “sadık müttefik” olmanın ne anlama geldiğini gözler önüne seriyor.

Zayıflayan hegemonyasını korumaya çalışan ABD'nin ateşlediği bu savaş cehenneminden çıkmak, ancak işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların anti-emperyalist direnişi geliştirmesiyle mümkün olabilir.

Dile gelen cümleler mücadeleyle tamamlanacak!

"Qîza min hê biçûk bû... (Kızım daha küçüktü...)"

Qîzên me, zarokên me şewitandine... (Kızlarımızı, çocuklarımızı yaktılar...)"

Zarokên me xeyalên wan hebûn! (Çocuklarımızın hayalleri vardı!)"

Dilovası'nda bulunan Ravive Kozmetik'te yaşanan yangında yaşamını yitiren 7 işçiden Nisa Taşdemir'in teyzesinin cümleleri... Nisa 15 yaşındaydı. Mutlaka hayalleri vardı. Ama hayatın gerçekleri ama geçim sıkıntısı, bir yandan okurken bir yandan da harçlık için parfüm dolum işinde çalışmak zorunda bırakmıştı onu. Tıpkı aynı gün aynı iş cinayetinde yaşamını yitiren kuzeni Tuğba gibi...

Nisa Taşdemir'in annesi Altun Taşdemir, ilk günlerden itibaren

dökülen cümlelerle adalet nöbeti alanından da soruyor ve diyor ki: "Bile bile çocuklarımızı öldürdüler. Patronlar yaşasın, işçiler ölsün mü? Böyle hak hukuk olmaz. Genç kızlarımızı toprağa gömdüler."

Babası Vedat Taşdemir ise katliamın peşini bırakmayacaklarını söylüyor ve mahkeme sürecine dair taleplerini şu cümlelerle anlatıyor: "Belediye başkanından, büyükşehir belediye başkanından, kaymakamdan, hâkimlerden, savcılardan, herkesten şikayetçiyim. Oraya ruhsat veren, suç ortağı herkesten şikayetçiyim. Artık Kandıra'ya gidecek gücümüz kalmadı. Mahkemenin Gebze'ye taşınması ve sorumlu olan herkesin mahkeme karşısına çıkması gereklidir."

Tuncay Yıldız'ın eşi İlknur Yıldız,

kendilerine anlaşıma için haber gönderen şirket sahipleri ile yetkililere, "Bu acı hafifleyecek bir acı değil. Ne zaman adalet yerini bulur, bizim acımız o zaman geçer!" diyerek cevap veriyor. Hanım Gülek'in kızı Tuba Gülek Laç ise sergilenen bu tavra "Bizim acımız da kederimiz de satılık değil, olmayacak! Biz adalet arıyoruz." sözleriyle yanıt veriyor.

8 Kasım 2025, emekçilerin kum olup, köpüklü su olup Ravive Kozmetik'teki yangını söndürmek istediği gündü. Bedenlerin yandığı, insanlığın sarsıldığı bir gündü. Dilovası'nın ortasında, herkesin gözünün önünde bir yerdedi Ravive Kozmetik. Ama bizim gündemimize üç kız çocuğunun ve üç kadının yaşamını yitirdiği patlama ve yangınla girdi. Oysa patlamaya kadar ne anılar ne sorunlar ne acılar ne paylaşımlar yaşanmış. Bu yaşanmışlıkların bir kısmını iş cinayetinden sonra hayatımıza giren video ve fotoğraflarla öğrendik.

Sonradan yaşamını yitiren erkek işçiyle birlikte 7 işçiyi yitirdiğimiz bu iş cinayetinin öncesindeki ihmaller gibi sonrasında da suçluları koruyan düzen işliyor. Gebze'de açılan dava Kandıra'ya taşındı. Dilovası İşçi Katliamı Aileleri, Gebze'nin meydanında adalet nöbeti başlattılar. Gayrettepe, Hendek, Kartalkaya katliamında

yakınlarını kaybedenlerle omuz omuza ortak mücadele vermeye başladılar.

Ailelerin hepsinin cümlelerinde izlemek zorunda kaldıkları yangının ağırlığı var. Hâlâ yüreklerinde hissettikleri acı, tüm sorumlular yargılanmaya başlamadığında ve tutuklular serbest bırakıldıklarında daha da derinleşiyor. Hukuk işlemediğinde, caydırıcı cezalar verilmediğinde yeni iş cinayetleri yaşanmaya devam ediyor.

Ravive Kozmetik, çocuk işçiliğinin ve kadın iş gücünün kayıt dışı, güvencesiz, düşük ücretle nasıl özdeşleştiğini gösteren bir örnek olarak yüzümüze çarptı. Denetimsizliği, arkasını devlet kurumlarına dayayanların nasıl korunduğunu gösterdi ve hâlâ da gösteriyor. Bunların son bulması için işçilerin ve toplumun daha örgütlü olmasından başka çare yok. Kadın işçilerin güvenceli ve insanca bir ücrete çalışabilmesi için örgütlenmesi dışında bir yol yok. Ve başlayan bir kavganın kazanımla sonuçlanması için omuz omuza olmak, dayanışmayı büyütme sorumluluğu önümüzde duruyor.

Nisa'nın, Tuğba'nın, Cansu'nun, Esma'nın, Hanım'ın, Şengül'ün, Tuncay'ın sesi olmaya, Dilovası İşçi Katliamı Aileleri'nin cümlelerini tamamlamaya, iş cinayetlerini durdurmak için omuz omuza mücadeleyle..

Kreş açmak kolaylaşıyor mu yoksa?

11 Temmuz'da Resmi Gazete'de Kamu Kurumlarında Çalışanların Çocukları için Bakımevi Açılmasına İlişkin Yönetmelik'te değişiklik yayınlandı. Kamuda kreş açmayı kolaylaştıran maddelere göre;

-Kreş açılması için gereken asgari çocuk sayısı 50'den 30'a düşürüldü.

-İhtiyaca ve tercihe göre 30'dan daha az çocuk varsa da açma imkânı sağlandı. -Vardiyalı ve nöbet usulü çalışanlar için

istenilirse kreşin 7/24 şekilde hizmet vermesine olanak tanındı. Okuyunca ilk aklımızdan geçen "Ne güzel, kamu kurumlarında kreş açmak kolaylaşacak" oluyor değil mi? Oysa ilk tepkimiz, "Ağzımıza bir parmak bal çalacağımıza, önce bal kovanını niye kaldırdınız? Kamudaki yüzlerce kreş neden kapatıldı?" olabilmeli. Ayrıca diyelim ki kreşler gerçekten açılacak, tüm iyimserliğimizle böyle düşünelim. Özel sektörde çalışan milyonlarca

kişinin kreş ihtiyacı ne olacak?

Kreş, ebeveynlerin çalışma yaşamına ve sosyal, kültürel ve siyasal faaliyetlere katılımını kolaylaştırırken çocukların da yaşlılarıyla birlikte eğitim almasına ve gelişimine katkı sağlar. Ancak kreşe ilişkin yapılan bu değişikliğin, doğum izninin uzatılması ve yarı zamanlı çalışma gibi düzenlemelerle birlikte kadınların çalışma yaşamına katılımını kolaylaştıracağı yönündeki iddia, ülkenin toplumsal

gerçekliğiyle örtüşmemektedir. Milyonlarca kadının bizzat iktidarın politikaları sonucunda güvencesiz ve esnek çalışma biçimlerine yönlendirildiği bir ülkede, kamu kurumlarına yönelik bu tür düzenlemeler, kadınların karşı karşıya bulunduğu derin sorunların üzerine makyaj çekmek dışında özel bir anlam taşımaz.

Emperyalizmin böldüğü ada, şovenizmin kanattığı yara

Resmî tarihin sayfalarında bir “kahramanlık destanı” ve “barış harekâtı” olarak sunulan 20 Temmuz 1974 Kıbrıs müdahalesinin üzerinden yarım asırdan fazla zaman geçti. Egemenler her yıl bu dönemde şovenist histeriyi yeniden körükleyerek, yaşanan tarihsel trajediyi bir “kurtuluş” mitiyle örtbas etmeye çalışıyor. Oysa bu tarihin gerçekliğinde, milliyetçilik zehriyle birbirine düşman edilen halklar, emperyalizmin kirli hesapları ve adanın kalıcı biçimde ikiye bölünmesiyle sonuçlanan karanlık bir süreç vardır.

Kıbrıs meselesi, ne yalnızca Türk ve Rum halkları arasındaki bir “etnik çatışma” ne de basit bir toprak anlaşmazlığıdır. Kıbrıs sorunu, adanın Doğu Akdeniz’deki stratejik konumu nedeniyle emperyalizmin, özellikle de ABD ve İngiltere’nin, bölgedeki tahakkümünü sürdürmek amacıyla yıllarca kışkırttığı, derinleştirdiği ve kanattığı bir sürecin ürünüdür.

Osmanlı İmparatorluğu, 19. yüzyılın sonlarında Kıbrıs’ın yönetimini geçici olarak İngiliz emperyalizmine devretmiştir. İngiliz emperyalizminin egemenliği altında adanın tarıma dayalı geri feodal yapısı hızla çözülmeye başlamış, yaşanan toplumsal dönüşümle birlikte sınıf mücadelesi de ivme kazanmıştır. Özellikle 1940’lı yıllardan itibaren Türk ve Rum işçilerinin ortak grevleri ile anti-emperyalist mücadelesi belirgin biçimde yükselişe geçmiştir.

İkinci Dünya Savaşı’nın ardından, sömürgecilere karşı yükselen ulusal kurtuluş mücadeleleri Kıbrıs’ı da sardığında ise, İngiliz emperyalizmi klasik “böl ve yönet” stratejisini devreye sokmuştur. Bu dönemde, adadaki Türk ve Rum emekçilerin ortak sınıf mücadelesi potansiyelini kırmak için milliyetçilik tohumları özenle ekilmiştir.

Yine bu dönemde Yunan burjuvazisinin Kıbrıs’ı Yunanistan’a bağlama (Enosis) hayalini, Türk burjuvazisinin ise adayı bölme (Taksim) planını devlet politikası

haline getirdiğini eklemeliyiz. EOKA ve TMT gibi paramiliter örgütler, sadece estirilen şovenist rüzgârın aracı olmamış, aynı zamanda kendi içlerindeki ilericiileri, halkların ortak mücadelesini ve adanın bağımsızlığını savunanları da katletmişlerdir. Kıbrıs’taki ilk Türkçe işçi gazetesi olan “Emekçi”nin yayıncısı Fazıl Önder, bu dönemde Türk Mukavemet Teşkilatı’nın suikastları sonucunda hayatını kaybedenlerden sadece biridir.

1960’ta kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti ise, aslında İngiliz üslerini garanti altına alan ve adayı NATO’nun vesayetine sokan kırılğan bir uzlaşmadır. Bir tarafta halklar arasında tırmanmaya devam eden gerilimler, diğer tarafta ise halkların ortak mücadelesine ilişkin arayışlar söz konusudur. Bu durum Kıbrıs Cumhuriyeti’nin ilk Cumhurbaşkanı Makarios’u batı emperyalizmi ile Sovyet Rusya arasında tarafsız bir tutumda kalmaya zorlamış, Kıbrıs Cumhuriyeti “Bağılantısızlar Hareketi”nin kurucuları arasında yer almıştır.

Ancak, 1974’e gelindiğinde, emperyalizm için Kıbrıs’ta “tarafsız” ve “Bağılantısızlar Hareketi” içinde yer alan bir Makarios yönetimi kabul edilemezdi. Akdeniz’in bu stratejik adasının “Akdeniz’in Küba’sı” olma ihtimali, NATO için bir kabustu. Yunanistan’daki ABD destekli faşist Albaylar Cuntası, adayı tamamen ilhak etmek ve Kıbrıs’taki sol hareketleri, özellikle de AKEL’i ezmek için düğmeye bastı. 15 Temmuz 1974’te, EOKA-B’nin faşist lideri Nikos Sampson liderliğinde kanlı bir darbe gerçekleştirildi. Sampson’un faşist çeteleri, sadece Makariosçuları ve solcuları değil, Kıbrıslı Türkleri de yok etmeyi hedefleyen planlar yapıyordu. İşte Türk burjuvazisinin ve Ecevit-Erbakan koalisyonunun “Barış Harekâtı” adını vereceği müdahalenin meşruiyet kılıfı bu faşist darbe oldu.

20 Temmuz sabahı Türk Silahlı Kuvvetleri’nin adaya çıkışı,

“Kıbrıslı soydaşlarımızı kurtarmak” söylemiyle toplumun geniş kesimlerini etkisi altına aldı. Oysa Türkiye’nin müdahalesi, ABD emperyalizminin ve NATO’nun bilgisi ile dolaylı onayı dâhilinde gerçekleşmişti. ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger’in planı, adanın NATO ittifakı içinde bölünmesiydi. Birinci müdahalenin ardından Yunan cuntası ve Sampson rejimi çöktü. Cenevre görüşmeleri sürerken Türkiye’nin 14 Ağustos’ta İkinci Harekât’ı başlatması ve adanın yüzde 37’sini kontrol altına alması, müdahalenin “barış” ya da “can güvenliği” amacı taşımadığını gösterdi.

Savaşın faturası yine iki halkın emekçilerine kesildi. Yüz binlerce Kıbrıslı Rum kuzeyden güneye, on binlerce Kıbrıslı Türk ise güneyden kuzeye göç etmek zorunda bırakıldı. Ada, emperyalizmin planlarına uygun biçimde etnik temelde kesin sınırlarla ikiye bölündü.

Harekâtın ardından kuzeyde kurulan yapı hiçbir zaman bağımsız bir devlet olamadı. Türkiye burjuvazisinin ekonomik, askeri ve siyasal vesayeti altında şekillendirildi. Üretimden kopuk, Türkiye’ye bağımlı bir ekonomik yapı kuruldu. Kumarhaneler, yasa dışı bahis, kara para aklama ve

mafya-siyaset ilişkileri toplumsal çürümenin temel unsurları hâline geldi. Türkiye sermayesi adanın kuzeyini bir arka bahçe ve rant alanı olarak kullandı. “Yavru vatan” edebiyatı ise bu sömürü düzenini gizleyen ideolojik bir perdeden ibaret kaldı.

Bugün, Kıbrıs sorunu üzerinden atılmaya devam edilen hamaset nutukları, adanın iki yakasında da işçi sınıfının yaşadığı yoksulluğu, işsizliği ve geleceksizliği örtemez. Güney Kıbrıs, AB ve NATO yörüngesinde emperyalist merkezlere entegre olurken, Kuzey Kıbrıs ise Ankara’nın ekonomik ve siyasi ablukası altında can çekişmektedir. Her iki tarafta da egemen sınıflar, kendi iktidarlarını meşrulaştırmak için sürekli olarak “öteki”nin yarattığı tehdidi canlı tutmak zorundadır.

Kıbrıs sorununun çözümü; ne BM’nin bitmek bilmeyen oyalama masalarında ne garantör devletlerin emperyalist planlarında ne de adanın bölünmüşlüğüne kalıcılaştıran politikalaradır. Adanın kaderini tayin hakkı ne Ankara’ya, ne Atina’ya, ne Londra’ya, ne de Washington’a aittir. Bu hak sadece ve sadece Kıbrıs’ta yaşayan halklarındır.

2026 Dünya Kupası

İşçi sınıfının oyunundan sermayenin gösterisine...

Futbol, doğduğu günden itibaren işçi sınıfının oyunuydu. Fabrika düdüğü sustuğunda, maden ocağından çıkan, tersaneden dönen işçilerin en büyük eğlencesi, henüz bugünkü biçimini almamış futbol topunun peşinden koşmaktı. İngiltere'nin Manchester, Liverpool ve Sheffield gibi sanayi kentlerinde kurulan ilk kulüpler, işçilerin boş zamanlarını birlikte geçirdiği, kısa paydoslarda maçlar yaptığı ve dayanışmasını büyüttüğü alanlardı. Tribünler ise emekçilerin nefes aldığı, sevinçlerini ve öfkelerini birlikte yaşadığı mekânlardı.

Bugün ise futbol, milyarlarca dolarlık bir endüstrinin merkezinde yer alıyor. Taraftar müşteriye, kulüpler şirkete, futbolcular ise çoğu zaman birer reklam yüzüne dönüştürülmüş durumda. FIFA ve uluslararası sermaye grupları için Dünya Kupası artık bir spor şöleninden çok, milyarlarca dolarlık bir ticari organizasyon anlamına geliyor.

Ancak futbolun hafızasında bambaşka bir gelenek de var.

Liverpool'un efsane teknik direktörü Bill Shankly, İskoçya'nın bir maden köyünde büyüdü. Futbolu hiçbir zaman bireysel bir oyun olarak görmedi. *"Ben sosyalistim. Benim inandığım sosyalizm, herkesin birbiri için çalışması, herkesin ödülünden pay almasıdır. Futbola böyle bakıyorum, hayata da böyle bakıyorum."* sözleri futbola bakışını özetliyordu. Shankly için futbol, kolektif emeğin sahadaki karşılığıydı.

Bu geleneği yıllar sonra sürdürenlerden biri de Robbie Fowler oldu. 1997'de attığı golün ardından formasını kaldırdı. Altındaki tişörtte "Support the 500 Sacked Dockers" yazıyordu. Liverpool Limanı'nda işten atılan 500 liman işçisiyle dayanışmasını milyonların önünde ilan ediyordu. O an milyonlarca insan yalnızca bir golü değil, işçilerin mücadelesini de izledi. UEFA ise bu dayanışmayı tahammülsüzlükle karşıladı ve Fowler'e ceza verdi. Irkçılığa ve

kadın düşmanlığına karşı dahi tavır alamayanların, konu işçi sınıfıyla dayanışma olduğunda cezalandırmakta tereddüt etmemesi, futbolun kimlerin çıkarları doğrultusunda yönetildiğinin çarpıcı bir göstergesi oldu.

Bugün ise futbol, sermayenin sınır tanımayan kâr hırsının kuşatması altında. 2026 Dünya Kupası'nda ortaya çıkan tablo bunun en güncel örneklerinden biri oldu. İlk kez 48 takımla düzenlenen turnuva, "futbol daha çok ülkeye ulaşıyor" söylemiyle sunuldu. Oysa bu genişlemenin en büyük kazananı yine FIFA ve sponsor şirketler oldu. Daha fazla takım, daha fazla maç, daha fazla yayın ihalesi, daha fazla reklam ve milyarlarca dolarlık ek gelir anlamına gelen bu organizasyon sayesinde sermaye grupları kârlarını daha da artırdı. 2026 Dünya Kupası hazırlıkları da bu süreçte pervasızca kendini ortaya koyan sınırsız emek sömürsünü yeniden gündeme taşıdı. Meksika'daki Azteca Stadı'nın yenilenmesi sırasında iş sağlığı ve güvenliği uygulamaları eleştirilirken, uluslararası inşaat işçileri sendikası denetimlerin engellendiğini açıkladı. Los Angeles'ta Dünya Kupası'na ev sahipliği yapacak stadyumlarda çalışan binlerce hizmet işçisi düşük

ücretlere karşı grev kararı aldı. İnsan hakları örgütleri, göçmen işçilerin güvenlik, temizlik, ulaşım ve hizmet sektörlerinde güvencesiz koşullarda çalıştırıldığına dikkat çekti.

2026 Dünya Kupası, ev sahiplerinden ABD'nin sporu kendi siyasal hegemonyası doğrultusunda nasıl araçsallaştırdığını da bir kez daha gösterdi. Turnuva boyunca birçok ülkenin kafilesi ve taraftarı ABD'ye girişte uzun sorgulara ve vize engellerine maruz kaldı. En dikkat çekici örnek ise İran Milli Takımı oldu. ABD, İran Milli Takımı'nın ülkeye girişine çeşitli kısıtlamalar getirdi. Takımın kamp düzeni sekteye uğratıldı, teknik ekibinin ülkeye girişinde engeller çıkarıldı. Aynı dönemde ABD Milli Takımı lehine verilen bazı tartışmalı kararlar da kamuoyunda yoğun biçimde tartışıldı. Futbolun "siyasetten bağımsız" olduğunu savunan FIFA ise, bütün bu gelişmeler karşısında sessiz kalarak kuralların nasıl siyasal baskı ile çığnenedildiğinin yeni örneklerini sergiledi.

Kapitalizm, taraftarı bir müşteri olarak görüyor. Dünya Kupası biletleri binlerce dolara satılıyor. Yayın hakları birkaç medya tekelinin elinde toplanıyor. Formalar, sponsorluk anlaşmaları,

dijital platformlar ve bahis şirketleri futbolu devasa bir kâr makinesine dönüştürüyor. Tribünlerin yerini VIP locaları, kulüplerin yerini ise yatırım fonları alıyor.

Oysa futbolun gerçek sahipleri, onu fabrikaların gölgesinde yaratan işçiler, tribünleri dolduran emekçiler ve mahalle aralarında top peşinde koşan çocuklardır. Shankly'nin kolektif futbol anlayışı ile Fowler'ın liman işçilerine uzattığı dayanışma eli, futbolun özünün sermaye değil dayanışma olduğunu hatırlatmaya devam ediyor.

2026 Dünya Kupası, yalnızca sahadaki sonuçlarla ya da yıldız futbolcuların performanslarıyla değil, siyasetin ve sermayenin futbolu kendi çıkarları doğrultusunda nasıl yeniden şekillendirdiğini gösteren bir organizasyon olarak da hatırlanacaktır.

Diğer her alanda olduğu gibi futbol da sermayenin egemenliğinden kurtulduğunda gerçek anlamına kavuşacaktır. Çünkü futbol fabrikaların gölgesinde doğdu. Onu yeniden emekçilerin oyunu hâline getirecek olan da onu yaratan işçi sınıfının dayanışması ve mücadelesi olacaktır.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

“NATO’ya hayır” demeye devam edeceğiz!

NATO tutsağı İpek Bozkurt yazdı...

Merhaba dostlar, yoldaşlar;

Bizlerin tutuklanmasının ardından NATO zirvesi vesilesi ile gözaltı-tutuklama saldırılarının devam ettiği haberlerini aldık, basından takip etmeye çalıştık. (Burada imkânların el verdiği ölçüde)

Açığa çıkan tablo bize mücadelenin büyümesinden ne kadar korktuklarını gösterdi.

Onlar istiyorlar ki; eğitime, sağlığa, barınmaya vb. ayrılması gereken bütçe NATO zirvesi için harcanırken

kimse ses çıkarmasın.

Onlar istiyorlar ki; işçilere, emekçilere, ezilen halklara ölüm ve sömürüden başka bir şey getirmeyen politikalarını hayata geçirirken önlerinde hiçbir engel olmasın. Bu sebeple baskı ve zorbalığı artırıyolar.

Bu şekilde mücadelenin büyümesini engelleyeceklerini, kendileri için dikensiz gül bahçesi oluşturabileceklerini düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar.

İşçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların bu politikalara karşı öfkesi her geçen gün büyürken bizlerin mücadele kararlılığı da zindanlarda devam ediyor.

Bizler NATO zirvesi vesilesiyle tutuklanırken gerekçe olarak karşımıza NATO ve emperyalist savaş karşıtı eylem-etkinlikler, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle gerçekleşen miting, Dardanel’de kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı hak gasplarına karşı gerçekleşen eylemler “suç” olarak çıkartıldı.

Buradan bir kez daha ifade ediyoruz ki ne yaparlarsa yapsınlar kirli savaş politikalarına, NATO’ya hayır demeye, işçi-emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesini büyütme devam edeceğiz.

İpek Bozkurt

07.07.2026

**Bakırköy Kadın Kapalı
Hapishanesi / B-6 Koşuşu**

NATO zirvesine karşı Ankara’daydık!

Ankara’dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

NATO zirvesi öncesinde yürütülen çalışmalar kadar önemli bir diğer konu da zirve günlerinde Ankara’da eylemli bir sürecin örgütlenmesiydi. Bu süreç; emperyalist-kapitalist sistemin efendileri ile işbirlikçilerinin rahatını kaçırmalı, Ankara’yı onlara dar etmeliydi.

İktidar ise; gözaltı ve tutuklama

saldırıları, binlerce polis ve askerin görevlendirilmesi, kente giriş-çıkışların engellenmesi, eylem ve etkinliklerin günler öncesinden yasaklanması gibi uygulamalarla toplumda korku ve kaygı yaratmayı hedefliyordu. Amacı, zirve günlerinin sessiz sedasız geçmesini sağlamak ve efendilerinin huzurunu kaçırarak

en ufak bir sese dahi izin vermemekti.

İşte bu iktidara karşı işçi ve emekçilerin tepkisini açığa çıkarmak, süreci örgütlemek ve kitlesel katılımı sağlamak, baskılara verilecek en önemli cevap olacaktı. Farklı kentlerden işçi, emekçi ve gençlerin aynı anda Ankara’ya doğru yola çıkamadığı koşullarda, ilerici ve devrimcilerin tarihe ve insanlığa karşı sorumluluk üstlenerek zirve günlerinde Ankara’da olması, antiemperyalist mücadele bayrağını taşıması ise tartışmasız bir zorunlulukt.

Emeğin Kurtuluşu olarak, NATO’ya Hayır Koordinasyonu’nun çağrısıyla Ankara Kolej Meydanı’ndaki eyleme katılarak işçilerin, emekçilerin ve gençlerin sesini NATO zirvesinin yapıldığı kentin merkezine taşıdık.

Zirvenin başladığı saatlerde gerçekleştirdiğimiz eylemde, emperyalist-kapitalist sistemin efendilerini bu ülkede istemediğimizi haykırdık. Dünya halklarına yönelik yeni katliam planlarının yapılacağı bu zirveye karşı mücadele çağrısını bir kez daha yükselttik. Bu mücadelenin bizzat insanlığa karşı bir sorumluluk olduğu, gözaltı ve tutuklamalar ile antiemperyalist mücadelenin yok edilemeyeceği bilinciyle hareket ettik.

İki günlük zirve sona erse de, emperyalist savaş ve saldırganlığı artıran zirve kararlarının yakın bir zamanda hayata geçeceği gerçeği anti-emperyalist mücadelenin durmaksızın sürmesi gerektiğini de gösteriyor. Kent merkezlerindeki mücadelenin fabrikalara, işçi, emekçilerin çalışma ve yaşam alanlarına taşınmasının aciliyetini ortaya koyuyor.

İnsanlığa olan sevgiyi de mi sattınız?

Bursa'dan Türk Metal üyesi işçiler yazdı...

Türk Metal'in sararmışlığı sadece üyesini işten atmalarda, sözleşme satışlarında açığa çıkmaz. Aynı zamanda toplumu derinden etkileyen konularda üç maymunu oynadığında da görülür. Bunun bir örneğini de NATO zirvesi üzerinden yaşamış olduk.

Halkların katili olarak tarihe geçen NATO 7-8 Temmuz'da

Ankara'da toplanırken günlerce gözaltı ve tutuklamalara tanık olduk ve olmaya devam ediyoruz. Emperyalizme ve kapitalizme boyun eğmeyen yüzlerce işçi, emekçi, genç "NATO'ya HAYIR" dediği için ya tutuklandı ya da gözaltına alındı. Ankara açık hava hapishaneye çevrildi.

Ancak bütün bunlar yaşanırken

başta Türk Metal genel merkezi olmak üzere şube yönetimlerine, başkanlarına ve temsilcilerine kadar hiçbirinden tek bir kelime duymadık, görmedik. "İnsana sevgi, emeğe saygı" nerede kaldı merak ediyoruz! NATO'nun keskin kılıcı altında halkların yeniden katledilme ve sömürgeleştirilme planları yapılırken, yeni savaşlara hazırlık yapılırken "insana sevgi"

nerede kaldı? Dibimizde dinmeyen yara olan Filistin hiç mi aklınıza gelmedi? Ukrayna, İran, Küba, Venezuela, Suriye, Irak'ta yaşanan savaş, katliam ve ambargoları ne çabuk unuttunuz? Emeğimize olan saygıyı sattığınızı biliyoruz ama insanlığa olan sevgiyi de mi sattınız?

Türk Metal üyesi işçiler olarak biz bu utancı paylaşmıyoruz ve bu anlayışı reddediyoruz. MESS başta olmak üzere sermayeye karşı emeğimizin kurtuluşunu savunduğumuz gibi NATO'da şekil bulan emperyalizme karşı da mücadeleyi bundan ayrı düşünmüyoruz.

NATO başta olmak üzere emperyalizme ve insanın insan tarafından sömürsü olan kapitalizme diz çöktürmeden "İnsana sevgi, emeğe saygı" boş bir söz kalıbı olmaya devam edecektir. Bunu tersine çevirecek güç metal işçilerinin birliğinde ve mücadelesindedir!

Sıyrılıp gelen....

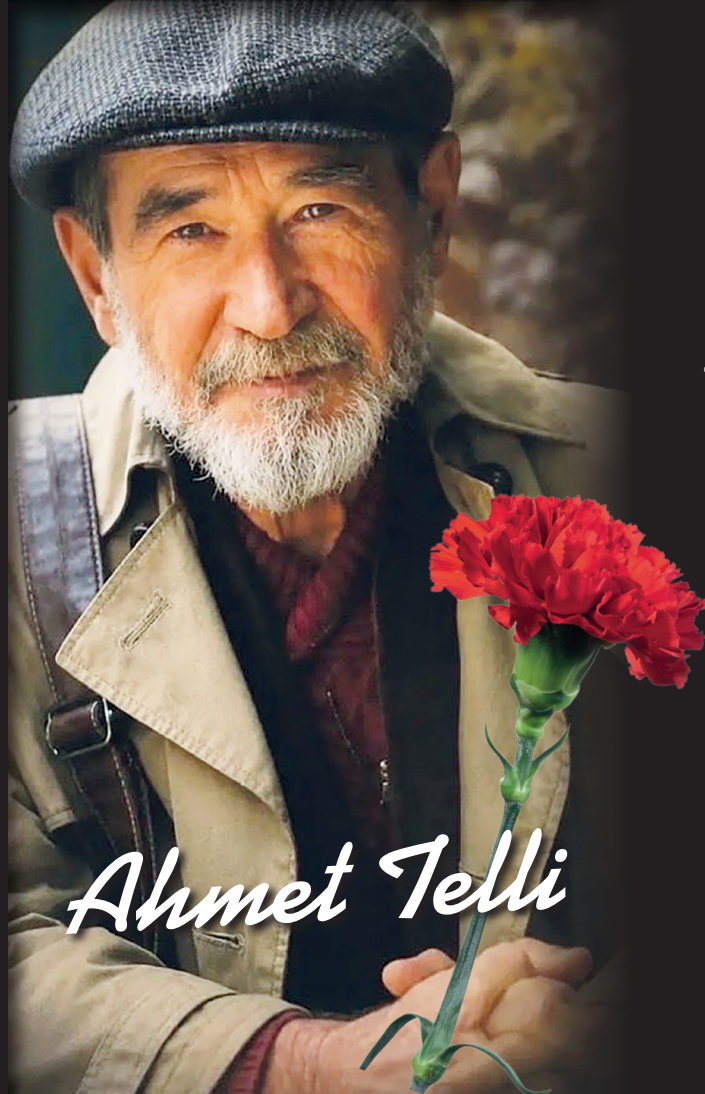
Soluk bir ay dolanıyor
kentin üstünde her gece
Her gece bilge bir gezgin
tavriyla adımlıyor yolunu

Güz yanığı bir durgun
sessizlikle örtülü her şey
ve yırtılmış bir tül gibi
savrulup duruyor zaman

Suların sesini dinle şimdi
ormanın fısıldaşılarını
usulca yarıyor dağların göğsü
bir aşkı dinlendirmek için

Ve gözleri uzak yamaçlarda
aranıp dururken bir şeyleri
sessiz ve sakin beklemekte
bekledikçe bileylenen yürek

Belli ki dağların, denizlerin
ve göllerin üzerinden
sıyrılıp gelmektedir seher
Belli ki yakındır
doğayı ve hayatı sarsacak saat

Toplumcu gerçekçi şiirin en önemli temsilcilerinden Ahmet Telli geçtiğimiz günlerde yaşamını yitirdi. Geriye 13 şiir kitabı, çok sayıda makale ve şiirlerinin hayat verdiği kavga ve umut türkülleri kaldı...

Ahmet Telli, şiiri emeğin ve insanın özgürleşme mücadelesi ile bağı içinde ele alan bir kuşağın önemli temsilcilerinden biriydi. Türkiye'nin darbelerle, yasaklarla, işkencelerle, sürgünlerle örülü yakın tarihinde onun şiiri, yenilmişlerin değil; yenilginin yol açtığı acıların ve çelişkilerin farkında olup her şeye rağmen umudu arayanların şiiri oldu. Onun dizelerinde acı vardı; ama acıyı kader sayan bir teslimiyet yoktu. Keder vardı; ama umudu tüketen bir karamsarlık yoktu. En karanlık zamanlarda bile şiiri, işçi tulumunun cebinde taşınabilecek kadar sade, bir grev pankartında yankılanabilecek kadar güçlüydü.

80 yıllık yaşamından geriye bıraktığı en büyük miras ise faşizme, savaşa, sömürüye ve eşitsizliğe karşı itirazı oldu. Ahmet Telli'nin dizeleri de özgürlük mücadelesi sürdükçe yaşamaya devam edecek...

Anısına saygıyla...

“NATO defol!” demek meşrudur! Yargılanamaz!

NATO zirvesi öncesinde, başta Ankara olmak üzere ülkenin dört bir yanı polis ablukasına alındı. Kentler adeta açık hava hapishanelerine çevrildi. Şafak baskınları, gözaltılar, tutuklamalar ve yasaklar tek bir amaca hizmet ediyordu: Toplumsal meşruiyetini büyük ölçüde yitirmiş, iktidarını ancak baskı ve zorbalıkla sürdürebilen AKP–MHP iktidarının, ülkeye gelen emperyalist efendilerine sadakatini kanıtlamasına...

Emperyalizmin savaş makinesi NATO’nun zirvesi, halkın susturulması, muhalefetin ezilmesi ve sokakların teslim alınması pahasına güvence altına alınmak istendi. Barbarların zirvesi sorunsuz toplansın, insanlığı yeni savaşlara, yeni yıkımlara ve yeni katliamlara sürükleyecek kararlar sessizlik içinde alınabilsin diye ülke fiilen olağanüstü hâl rejimiyle yönetildi. Devletin copu, zırhlıları, bariyerleri ve hapishaneleri NATO’nun güvenliği için seferber edilirken, halkın özgürlüğü bir kez daha emperyalizmin çıkarlarına kurban edilmek istendi.

Bu süreçte iktidar, ilerici ve devrimci güçlere yönelik kapsamlı bir saldırı dalgası başlattı. Emperyalist barbarlığa, savaş politikalarına ve NATO’nun saldırganlığına karşı sesini yükseltenler hedef seçildi.

Gözaltılar, tutuklamalar ve yasaklar yalnızca insanları özgürlüklerinden yoksun bırakmayı değil, anti-emperyalist bilinci, örgütlü direnişi ve halkın mücadele iradesini boğmayı da amaçlıyordu.

Ancak unuttukları bir gerçek vardı: Haklı bir mücadele baskıyla sindirilemez. Gözaltılar haklı bir direnişi engelleyemez, tutuklamalar devrimci iradeyi teslim alamaz.

Bu topraklar, 6. Filo’yu denize dökenlerin, Komer’in arabasını ateşe verenlerin, Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin ülkesidir. Bu toprakların hafızasında boyun eğmek değil, direnmek vardır. Geçmiş devrimci kuşakların ağır bedellerle yükselttiği anti-emperyalist mücadele bayrağı bir kez daha dalgalandı. Yasaklara boyun eğmeyenler, baskı karşısında

diz çökmeyenler, devlet zorbalığı karşısında susmayanlar “NATO defol!” demekten vazgeçmedi.

Bu süreçte Ankara, İstanbul ve birçok kentte gerçekleştirilen operasyonlarda yüzlerce ilerici ve devrimci gözaltına alındı. Birçoğu tutuklandı.

Bugün onlar demir parmaklıklar ardında yalnızca kendi özgürlüklerini değil, halkların bağımsızlık özlemini, eşitlik idealini ve sömürsüz bir dünya umudunu da savunmayı sürdürüyor.

Onları yargılamaya kalkışan sermaye devleti, gerçekte onların şahsında anti-emperyalist mücadeleyi, NATO karşıtlığını ve sömürüye, baskıya karşı yükselen sınıf mücadelesini yargılamak istemektedir.

Oysa yargılanması gereken emperyalist hesaplardan pay kapmak uğruna kendi halkını satanlardır.

Emperyalist savaş makinesine daha sıkı bağlanmak için can atanlar, milyonlarca işçi ve emekçi emperyalist tekellerin

ve onların yerli işbirlikçilerinin çıkarları uğruna açlığa, yoksulluğa ve sömürüye mahkûm edenler, Filistin’de, Lübnan’da, Suriye’de, İran’da ve dünyanın dört bir yanında yaşanan savaşların, yıkımların ve katliamların sorumlularının önüne kırmızı halılar serenenler, onları lüks ve sefahat içinde ağırlayanlar, emperyalizme kölece bağımlılığı zafer nidalarıyla kutlayanlar; devrimcileri, sosyalistleri, ilericileri ve anti-emperyalistleri suçlayıp yargılayamaz.

NATO’ya karşı çıkmak suç değildir. Sınıf mücadelesi yürütmek suç değildir.

Suç olan; ülkenin emekçilerini emperyalist tekellere ucuz iş gücü, NATO’nun savaş politikalarına ise kurşun asker olarak sunmaktır.

Suç olan; emperyalizme uşaklık etmek, sermayenin çıkarları uğruna halkı yoksulluğa ve baskıya mahkûm etmektir.

NATO defol!
Tutsaklara özgürlük!